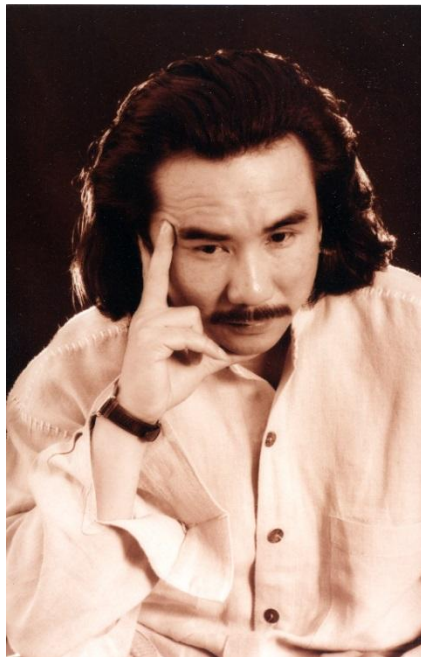

(Lmd): Quý bạn đọc, quý khán/thính giả từng yêu mến và theo dõi những lá thư rất tình người của nhà văn Đỗ Văn Trọn viết về cộng đồng, về đất nước rất thấm thiết. Lần này, với một nội dung mạnh mẽ, nhà văn Đỗ Văn Trọn đã kết hợp ngôn ngữ của truyền thông - thi ca và văn chương để đem đến cho người đọc, người nghe một bức tranh toàn cảnh về hiện tình của đất nước.

Kính mời quý vị theo dõi Tâm Thư của nhà văn Đỗ Văn Trọn - Tổng giám đốc Hệ Thống truyền Thông Viên Thao “Gửi Bạn” với tựa đề Khát Vọng Tự Do.

TÂM THƯ CỦA NHÀ VĂN ĐỖ VĂN TRỌN
TỔNG GIÁM ĐỐC HỆ THỐNG TRUYỀN THÔNG VIÊN THAO
“GỬI BẠN”
KHÁT VỌNG TỰ DO

San Jose, ngày 9 tháng 5 /2016

Bạn cất cao tiếng hỏi!

“Đất nước mình ngộ quá phải không anh”

Câu hỏi nhỏ

Nhưng đầy biển lớn

Bắt đầu từ đâu?

Từ ải Nam Quan đến mũi Cà Mau

Cả nghìn năm

Đã lặng lẽ đi qua
Non sông gấm vóc
Nhuộm màu tanh tưởi
Xác của người
Xác của chiến binh
Xác của cá
Xác của muôn loài
Trôi dạt!

Tiếng chó sủa không còn văng vẳng
Chỉ có tiếng bạo quyền đàn áp muôn dân
Tiếng gào thét tuyệt vọng của đồng bào ngư phủ
Buồn trong biển đờ chiều nay
Mắt đẫm lệ nhìn về tổ quốc
Tổ quốc còn giăng phủ màn đêm
Quảng Bình quê mình lắm nỗi đau
Thân phận con người rẻ rúng hơn ngô khoai
Những đồng tiền chia nhau hờn hờ.

Thấy không em:
Dân bắt lượm - chính quyền điếm nhục
Lập công đầu với chủ soái phương xa
Con dấu đỏ nổi còn trong bọc thép
Địa vị còn, tiền bạc tất phì nhiêu
Dân chết – người chết – biển chết
Mặc kệ chúng! Đưa chết! Đưa còn!....

“Đất nước mình rồi sẽ về đâu anh...”

Bạn cất cao tiếng hỏi!

Tôi đâu đón trả lời
Chỉ chính mình tự cứu lấy, em ơi!

Mật ước – công hàm còn nguyên bản
Địa ranh nào giá cả bao nhiêu!?!?

Dân kêu đòi thành ra phản động
Để đêm ngày ác mộng bao quanh
Hiện hách nào có được mai sau
Tội thiên cổ đời sau em có biết
Những con mồi sợ hãi thợ săn
Ám ảnh đó nằm trong tiềm thức
Khi nhắm mắt để người đời nguyên rủa
“Kẻ tôi đòi” rao bán nhân dân
Những bình phong xưa được dựng lại
Xác của “người” mỏng đắp tường vô
Sốt chia nhau trên từng dự án
Dự án nào nắm bắt cho nhanh
Rồi cuống cuống sợ hãi ngoại xâm
Mắt vô cảm nhìn quê hương rẫy chết
Sinh mệnh con người như cát vụn ven sông.

Em đừng hỏi
Lòng yêu nước của họ ở đâu?
Khi tất cả chỉ toàn là đối gạt!
Chúng ngạo nghễ cười
Giữa khi muôn dân bật tiếng khóc!

Dân tộc mình “ngu” lắm phải không em?

Lấy điều gì để sánh với năm châu
Ôi thương quá! trẻ em thời mới lớn
Cứ ngỡ mình là con cháu “Rồng Tiên”
Khẩu hiệu đẹp, nhưng đời thường ô nhục
Vớ xô đạp,
Vớ dùi cui vỡ óc, nát xương
Trên gương mặt trẻ thơ
Trên thân thể phụ nữ yếu đuối
Chúng nhổ nước miếng
Vào khát vọng sự sống còn của một “Việt Nam Gấm Vóc”!!!

Bạn cất cao tiếng hỏi!

Mà lòng tôi quặn đau!.

Đồng bào miền Trung chảy nước mắt.Những cuộc biểu tình đòi quyền sống ở khắp nơi. Từ Sài Gòn–Hà Nội –Nghệ Tĩnh –Thanh Hóa –Vũng Tàu –Nha Trang...Máu người dân đã chảy trên tóc, trên mắt, trong thẳm sâu tâm khảm Việt Nam, bất khuất.

Những kẻ nhân danh công lý, bảo vệ trật tự an ninh đã đánh đập không thương tiếc đồng bào của họ, như đòn thù dành cho trâu, chó, để đánh đập chính đồng bào yêu nước của họ!!!

Họ phục lệnh ai?

Họ phục lệnh chủ nhân đang khiếp sợ ngoại bang!..!

Sự hèn yếu của những kẻ cầm quyền, thờ ơ trước mạng sống con người, trước thực trạng với đất nước lâm nguy.Họ không chấp nhận lời cảnh tỉnh của đồng bào.Họ cam đành làm nô lệ cho những đồng đô la tanh tươi gửi vào những tài khoản kết xù ở Thụy Sĩ, ở Anh Quốc, ở khắp nơi...

Trước áp bức, trước bạo lực man rợ, người dân đã vùng lên.Rồi đây,ở khắp nơi của mảnh đất thân yêu, hình chữ S, tiếng nói người dân sẽ vang dội. Đồng bào của chúng ta, đã không còn khiếp nhược, sợ hãi tù đày.

Tuổi trẻ đã đứng lên.Lòng dân đã sôi sục.Người dân đã thức tỉnh. Ruột thịt của chúng ta đã không còn kiên nhẫn, yên lặng khoanh tay trước sự tồn vong của đất nước...

Ở thời đại này mà chính quyền còn bưng bít sự thật!!! Từng giờ, những hình ảnh xấu xa, đáng phỉ nhổ của họ, đã được truyền đi trên khắp thế giới.Chuyện Formosa đầu độc môi trường, hủy diệt mầm sinh để cả nước sống trong độc hại, nơm nớp lo sợ mọi thứ...Vậy mà họ vẫn còn cố tình bảo vệ quyền lợi riêng tư của cá nhân và đồng bọn!!!

Chất độc hại đã lan khắp mặt biển. Chất độc đã có trong thức ăn, thức uống, đồ dùng.Biết bao ca cấp cứu vì trúng độc.Biết bao người chết bởi băng đảng Trung Quốc ngang nhiên giết người, lấy nội tạng ngay giữa lòng đất Việt!!!

Cá chết.Chim chết.Rồi người cũng sẽ chết theo!!!

Sự việc quá rõ ràng, vậy mà nhà cầm quyền vẫn trâng tráo, thản nhiên nhìn đồng bào thảm thiết kêu gào.

Chết đói, chết khát, chết cho tự do, chết cho một Việt Nam đang bị đọa đày.

Mưu đồ xâm lăng của Trung Quốc từ lâu đã trở thành hiện thực.

Trường Sa – Hoàng Sa đã mất. Nhiều khu đặc trị của Trung Quốc sừng sững giữa Việt Nam. Sớm muộn gì đất nước chúng ta cũng sẽ rơi vào tay giặc. Vậy mà Đảng không biết lo gìn giữ, lại còn hà hiếp nhân dân.

Lời Mao Trạch Đông, tưởng rằng đã được chôn lấp từ thế kỷ qua, nhưng vẫn còn tồn tại và được tôn sùng như chân lý. Đó là:

- Quyền lực trên đầu họng súng
- Cai trị bằng cái bao tử
- Trí thức thua cục phân

Những khẩu hiệu ngu si như vậy mà vẫn còn được người cộng sản áp dụng.

Nhưng họ quên rằng **bỏ đói và đe dọa, khủng bố...** sớm muộn gì cũng khiến cho lòng dân thêm căm phẫn mà thôi.

Họ chưa thức tỉnh để hiểu **chân lý vốn sáng ngời**.

- Tôn giáo thu phục con người bằng tình thương
- Tư bản thu phục con người bằng quyền tư hữu, bằng công bình và lẽ phải.

Bạn cất cao tiếng hỏi!

- Có bao nhiêu cán bộ - đảng viên trung kiên khi về hưu, khi không còn bổng lộc đã quay ra phê phán chế độ như thế nào?
- Chính quyền có dám mở đường dây điện thoại, mở một cuộc trưng cầu dân ý để nghe ý kiến của người dân không?

Hay cần một lời phê bình chỉ trích nào đó sẽ đồng nghĩa với tù đầy, tra tấn.

- Có bao nhiêu du học sinh là con cháu của những đảng viên cộng sản, khi tiếp nhận nền văn minh dân chủ, tự do ở Tây Phương đã nhìn thấy việc làm sai trái của cha ông mình?
- Riêng ở Mỹ, có đến gần 20,000 sinh viên du học. Trong đó, nhiều em là con của những quan chức đứng đầu chính phủ. Không biết, các em có nhận ra ở đất nước tự do này, giá trị của con người là quyền tối căn bản mà mọi người dân được có.
- Tổng số sinh viên du học ở nước ngoài có đến 95%, nếu không nói là 99% các em đã không về lại quê hương để đóng góp cho nước nhà. Ngoại trừ một số ít ỏi khi về lại Việt Nam; vì chắc chắn có một chỗ đứng "bè thế" trong xã hội.
- Còn giới doanh nghiệp thành đạt ở Sài Gòn, hiện nay, hơn 25% đã có thẻ xanh ở Mỹ. Ai cũng tìm cách định cư nước ngoài để có được đời sống an bình, và định hướng tương lai cho con em.

Lời phát biểu của đại biểu Trương Trọng Nghĩa khiến cả Đại hội Đảng nhức nhối. Đó là những nhận định như:

- Đất nước Việt Nam toàn là tham nhũng. Từ trên xuống dưới, từ trái sang phải.
- Trí thức – doanh nhân đều muốn bỏ đi
- Người ngoại quốc không muốn ở lại Việt Nam làm việc
- Tập thể người Việt Nam ở nước ngoài trí tuệ và giàu có nhưng không muốn quay về để xây dựng đất nước.

Làn sóng vượt biên của thuyền nhân – bộ nhân không còn nữa. Nhưng số người đi chính thức sum họp gia đình, số người đi du học, số người chấp nhận đi làm công nhân ở các nước khác, số người tìm mọi cách để ra khỏi nước mỗi lúc, mỗi thêm đông đảo. Ai có điều kiện cũng đều muốn ra đi.

Đúng như cô giáo Lam đã hỏi: “*Đất nước mình rồi sẽ về đâu anh?*”

Thật thất vọng. Thật ê chề.

Bạn cất cao tiếng hỏi về cuộc chiến đã qua!

Thưa bạn, đó là một cuộc chiến khốc liệt trên mảnh đất thân yêu hình chữ S, trải dài hơn 20 năm, trong một cuộc chiến tương tàn vì chủ nghĩa ngoại lai, do miền Bắc chủ xướng.

Thật bi hùng, và cũng thật bi thương cho số phận của người lính. Máu đã chảy thành sông, xương đã chất thành núi. Bao nhiêu trẻ thơ vô tội bơ vơ trên khắp cùng đất nước. Vợ khóc chồng, con khóc cha, người già khóc người trẻ...thật vô cùng xót xa.

Chiến tranh kết thúc. Kết quả là hai triệu người lìa bỏ quê hương để đi tìm tự do. Đại dương là một nấm mồ vĩ đại chôn sống hàng triệu người vượt biển. Họ đánh đổi sinh mệnh trên những ngọn sóng của tử thần, trong những rừng sâu hiểm độc, nơi những hố mìn còn loang lổ đạn bom, vật vờ những bóng ma hồn tử. Cái bóng của đau thương, tưởng biền biệt, nhưng nó vẫn còn hằn in trên giòng sông, trong tâm trạng của mọi người.

- Đảng cộng sản Việt Nam chỉ thành công với chủ tâm bảo vệ quyền lợi của chính họ.
- Tinh thần dân tộc trở thành vô nghĩa!
- Đồng đô la nặng mùi hơn thuốc súng.
- Họ không đủ sáng suốt, rộng lượng để áp dụng bài học từ cuộc nội chiến của Hoa Kỳ. Khi danh tướng bại trận Robert Lee của miền Nam, dững cảm đi cùng một đại tá tùy tùng cưỡi ngựa vượt qua phòng tuyến, đến nơi ước hẹn để đầu hàng tướng Grant của miền Bắc. Tướng Grant đã đón tiếp tướng Lee bằng một đoàn quân nhạc như một người thắng trận. Ông nghiêm cấm các sĩ quan và binh sĩ của mình, không được có một hành động vô lễ nào với tướng Lee và binh sĩ bại trận.
- Người Mỹ chết trong cuộc nội chiến, dù phe thắng hay bại đều là người Mỹ. Nỗi đau nhức vẫn là nỗi đau nhức của dân tộc Mỹ. Tất cả những quân nhân chết trong chiến trận của cả hai phe đều là những chiến sĩ dững cảm hy sinh cho tổ quốc.
- Nhiều nghĩa trang của cả hai bên được dựng lên. Ngay nghĩa trang quốc gia ở Hoa Thịnh Đốn của phe chiến thắng; họ cũng đã xây dựng một tượng đài uy nghi, để tỏ lòng tôn kính phe chiến bại.
- Lịch sử Hoa Kỳ còn non trẻ và đạo lý của người Mỹ thì không thể nào so với di sản văn hóa của người Việt chúng ta được.
- Nhưng tiếc thay, bài học này đã không được người cộng sản Việt Nam áp dụng. Hơn bốn mươi năm kết thúc chiến tranh. Hòa bình, dân chủ, không thật sự nở hoa trong lòng mọi người. Chính quyền hiện tại, vẫn áp đặt một guồng máy cai trị lỗi thời.

- Tiếng dân oan mỗi lúc mỗi nhiều, trẻ thơ đói khổ bơ vơ trên khắp nẻo đường, hàng trăm ngàn cô gái đi làm nô lệ, bán thân khắp nơi.
- Tiếng nói của những người yêu nước, tha thiết vì một đất nước dân chủ thật sự, vẫn trù dập, bị bóp nghẹt.
- Trong tận cùng, chính những người cộng sản đã hủy diệt một đất nước Việt Nam giàu đẹp, như thể đó không phải là đất nước của tổ tiên, cha ông để lại.

Bạn cất cao tiếng hỏi!

Đồng bào ở hải ngoại nghĩ gì?

Tôi xin trả lời ngay rằng:

Từ San Jose, Houston, Orange County, Seattle, Đài Loan, Âu châu... khắp nơi, đã có những cuộc biểu tình phản đối công ty Formosa. Phản đối chính quyền. Phản đối Trung Quốc xâm chiếm Việt Nam.

Chúng tôi sẽ cùng bạn, bạn cùng tôi, chúng ta sẽ dũng dạc cất lên tiếng nói cho một Việt Nam - Dân chủ - Độc lập - Tự do - Nhân quyền thật sự.

Bạn sẽ không bao giờ lẻ loi trong đồng hành ý nghĩa, thiêng liêng này.

Bạn sẽ không bao giờ cô đơn cho những việc làm cao đẹp mà bạn đang thao thức, khao khát.

San Jose - Thủ Phủ Của Tình Thương, nơi mà cộng đồng người Việt son sắc, sẽ đoàn kết để có một hình ảnh tuyệt đẹp, một thước phim giá trị tình người gửi đến đồng bào ruột thịt ở quê nhà đang bị bức hại, đang bị đàn áp, đánh đập dã man trong những cuộc biểu tình.

Chúng ta sẽ đồng thanh cất cao nguyện vọng cho một Việt Nam tự do, sáng lạn mai sau.

Những tiếng khóc tức tưởi của bạn, những vệt máu trên đầu, trên thân thể, trong trái tim Việt Nam của bạn, cũng là những nỗi niềm, những giọt nước mắt của tôi, của bạn đã và vẫn chảy từ hơn 40 năm qua.

Chào bạn, một trong những người vẫn nguyên vẹn tình yêu tổ quốc, đất nước Việt Nam.

Đỗ Văn Trọn